

"Vliegen"

Oh God, ik ben zo bang...

Zo bang voor de enorme diepte die voor haar ligt. De hele stad strekt zich voor haar uit, elk huis lijkt op schaal te zijn gebouwd. De overmoed van zojuist heeft zich opgerold in haar borst en verstopt zich, ergens achter haar wilde hart.

Haar handen klemmen zich samen, los, weer samen. Een man met sterke vingers pakt ze vast en dwingt ze in de houding. Vasthouden, niet bewegen.

De stenen van de kerktoren zitten vol met korstmos die jaren de tijd hebben gehad om te groeien en de toren te overdekken met een grijs waas. Ze staart ernaar, even niet bij machte om het weidse uitzicht te overzien.

Ademen. Niet vergeten te ademen.

Los!

In een plotselinge, haast onbewuste beweging springt ze van de torentrans, de diepte tegemoet. Huizen suizen voorbij, de gevels akelig hard en hoekig, de grond niets meer dan een veeg in de wereld.

"Het maakt jou allemaal niets uit, of wel," had hij tegen haar gezegd.

Hij had gelijk gehad, tot het moment dat ze moest springen, toen was het mis.

Met een noodvaart komt de grond op haar af, en ze is bevrijd. Bevrijd van alle angsten, onzekerheden, twijfels... Enkel nog een wild gevoel van blijdschap springt omhoog, klaar om gezien te worden. Ze geniet met volle teugen van de val.

Een schok.

De soldaat met het witte kortgeschoren haar vangt haar op, zelfs hij lacht.

"Gaaf, of niet."

Ze kijkt omhoog naar de kerktoren en lacht, breeduit.

"Ha! En of!"

Tokkelen is geweldig.

© september 2011, Bosels, BasicPublishing.nl